

We leven in een consumptie maatschappij, kopen vele producten en gooien het ook na eenmalig gebruik weer weg. Dit maakt vele producten voor ons waardeloos, maar hoe komt het dat bepaalde materialen voor ons geen waarde hebben? Deze vraagstelling ben ik gaan onderzoeken.

Nadat ik werd ingedeeld in de groep van 'Fusing and Bonding' schoot het mij gelijk te binnen om met materialen te werken die gegoten kunnen worden in een mal of vorm. Ik ben eerst gips gaan gieten in een mal waarin ijsblokjes gemaakt kunnen worden. Hier heb ik een groot aantal testjes van gemaakt om het proces onder de knie te krijgen. Vanaf dat moment ben ik over gegaan naar gips en cement gieten in een plastic flesje en toen kwam ik op het concept waar ik verder mee ben gegaan.

Wij mensen kopen continu spullen, maar gaan er ondertussen mee om alsof het allemaal geen waarde heeft en waardeloos is. Dit voornamelijk met bepaalde materialen als plastic en diverse metalen. Plastic bekertjes worden in grote hoeveelheden gekocht en na eenmalig gebruik weggegooid. Dit gebeurt ook met plastic drink flesjes, blikjes, aanstekers en ga zo maar door. Met zijn allen gebruiken wij vele materialen maar één keer en beseffen wij niet wat de gevolgen zijn van het afval wat we erdoor creëren. De manier waarop wij met deze materialen omgaan liet mij denken over wat materiaal met een vorm kan doen. Zodra wij een lege plastic fles zien staan, gooien wij dit weg en blijkt het materiaal geen waarde tot ons te hebben. Op het moment dat ik gips had gegoten in dat zelfde flesje, werd voor mij het beeld van het flesje anders. Het kreeg een bepaalde waarde, die het voorheen niet had. Dit idee fascineerde mij zo enorm, wat materiaal kan bepalen voor een vorm, en ben ik hier verder op in gegaan.

Verschillende objecten heb ik gegoten met gips. Dit waren flesjes, blikjes en plastic bekertjes. Daarna ben ik vele objecten ook gaan gieten met cement en met giethars. Buiten dat ik bestaande objecten als mal heb gebruikt, ben ik zelf ook mallen gaan maken van bepaalde voorwerpen. Deze mallen heb ik gemaakt met latex, siliconen en ook met gips.

Al snel merkte ik dat het gehele proces van het mengen van de materialen, de materialen te gieten en te wachten tot het uitgehard is mij heel erg aantrok. Het proces was iets meditatiefs voor mij en ik kon ook eindelijk eens dingen maken, zonder er al teveel bij te hoeven na te denken. Het slokte mij op, op een positieve manier, maar hierdoor ben ik minder aandacht gaan besteden aan het concept. Het ging mij niet meer voor de eerste plek om het verhaal wat er achter zat, maar dat ik plezier had in het maken zelf. Het feit dat ik continu ben gaan maken heeft voor mij ook zijn vruchten af kunnen werpen, en dit is voor mij heel belangrijk geweest.

Tijdens het proces van maken heb ik ontdekt dat ik het werken met cement als materiaal heel prettig vind. De mogelijkheden ermee, hoe het materiaal oogt en hoe je het bewerkt is voor mij een nieuwe en spannende ontdekking. Dat ik met cement heb leren werken en heb ontdekt dat het materiaal mij zo fascineert, opent het voor mij nieuwe deuren. Deze deuren lijden naar een nieuwe weg qua medium wat ik wil gebruiken in mijn eigen vakmanschap en voor een andere manier van het tonen van mijn visie.

Door Digital Craft heb ik een aantal dingen over mijzelf geleerd omtrent het concept van creëren. Ik maak graag dingen, want ik heb een grote voorliefde voor het proces van maken. Ik maak omdat het mij tijdens het proces in een meditatieve staat brengt. Het fascineert mij hoe je van bepaalde materie een vorm in andere materie kan maken en hoe je dus twee materialen tot iets nieuws combineert. Ik maak om mijn visie te kunnen weergeven en mensen iets te vertellen. Maken is voor mij het schrijven van poëzie, en de uitwerking is voor mij de mens die de poëzie leest.

Zoals je kan zien haal ik ontzettend veel uit het proces van maken, en dit was ik enige tijd vergeten. Tijd om er voor mijzelf verandering in te maken en dit continue proces van creëren vast te houden.